

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΥΤΩΝΑ

Της Ναταλίας Μαρκοπούλου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

A) ΝΙΚΟΛΑΣ

B) ΜΑΝΑ

Ένα αγόρι διηγείται την ιστορία του, για το πως ξαφνικά πάχυνε. (Νικόλας)

Μία μάνα εξομολογείται για το πως έβλεπε εκείνη τα πράγματα.

Μια επαναλαμβανόμενη ιστορία δράσης-αντίδρασης.

ΠΡΑΞΗ 1

(άσπρο φως επάνω του)

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Η μαμά μου λέει πως όποιος τρώει πατατάκια είναι χαζός και αμόρφωτος. Μια μέρα είχα φέρει τον φίλο μου τον Ιάσωνα στο σπίτι για να παίξουμε. Σκέψου ήμουν έκτη δημοτικού. Εκείνος άνοιξε την τσάντα του και έβγαλε μια σακούλα πατατάκια, η μάνα μου την είδε και με κοίταξε έντονα τύπου “Αυτό το παιδί είναι πολύ κακή επιρροή για εσένα.”

Η μάνα μου τελευταία το ’χε δει χέλθι λάιφσταϊλ. Κάθε πρωί έτρωγε ψωμί ολικής με μέλι, φυσιτικοβούτυρο και κομμένες αηδιαστικές μπανάνες. Το χειρότερο ήταν ότι τις άφηνε και μισές μεσ’το ψυγείο και δεν άντεχα να το ανοίγω πλέον.

Έναν χρόνο αργότερα άρχιζα να βάζω τα πρώτα κιλά. Κανείς δεν κατάλαβε τον λόγο που πάχαινα. Μόνο εγώ γνώριζα. Γνώριζα ότι όποτε τσακωνόμουν με τους φίλους μου, την μάνα μου, όποτε έπαιρνα κακούς βαθμούς, το έσκαγα απ’ το σπίτι και πήγαινα στο περίπτερο να πάρω μια σακούλα πατατάκια. Στον δρόμο για το σπίτι έτρωγα 1.217 θερμίδες σε 4 λεπτά και πέταγα το σακουλάκι στον κάδο. Όχι όμως αυτόν κάτω απ’ το σπίτι. Έναν στο παρά δίπλα τετράγωνο. Νόμιζα ότι κάποιος θα ψάξει να βρει αποδεικτικά στοιχεία και έπρεπε να τα απομακρύνω όσο περισσότερο γινόταν από το σπίτι.

Τα κιλά ήρθαν στην χειρότερη ηλικία, στην ηλικία που όλοι τα φτιάχναν με όλους. Τα κορίτσια γίνονταν όμορφα και νοιάζονταν για τα σώματα τους και τα αγόρια για τους κοιλιακούς τους.

Εγώ όχι. Ούτως ή άλλως δεν είχα κοιλιακούς πριν, αλλά τώρα το πάχος μου είχε αρχίσει να εξαπλώνεται και σε άλλα σημεία του σώματος μου, το χειρότερο ήταν το πρόσωπο. Είχα βάλει μάγουλα και όλα τα κορίτσια ερχόντουσαν και μου τα τσίμπαγαν, “άχου το μωρέ δεξ μάγουλα ο Νικολάκης, τι γλυκούλης που είναι” Καμία δεν με έβλεπε “γκομενικά”. Μια φορά σε μια εκδρομή στο πούλμαν ένα κορίτσι νύσταζε και ξάπλωσε πάνω μου. Μετά από λίγο σηκώθηκε και είπε: «Θα ξάπλωνα κι άλλο, εξάλλου η κοιλιά σου είναι το καλύτερο μαξιλάρι, απλώς,.. γουργουρίζεις πολύ. Πάλι πεινάς;» Αργότερα έγινα και επισήμως ο χοντρός της παρέας. Απ’ την μια στιγμή στην άλλη.

(φωνές από τα παρασκήνια ψιθυρίζοντας επαναλαμβανόμενα τα παρακάτω)

“Ο χοντρός το ’κανε, ο χοντρός φταίει, πάρε τηλέφωνο τον χοντρό” (παύση)

Ένιωθα έναν προβολέα από αυτούς που βγάζουν κάτασπρο φως στα θέατρα να πέφτει πάνω στην κοιλιά μου. Ένα βράδυ προσπαθούσα επί ώρες να την ξεκολλήσω, να την ξεφορτωθώ και να την κρύψω. Εκεί, στον κάδο με τα σακουλάκια από την απαγορευμένη τροφή. **(παύση)**

Μαμά, καμιά φορά θέλω να τραβήξω το δέρμα από πάνω μου και να αδειάσω το λίπος, σαν να ξεκολλάς χανζαπλάστ και να ξεχειλίζει το αίμα. Θέλω να αρχίσω να ζω, να αρχίσουν να θέλουν κοπέλες και εμένα, να κολυμπάω στην παραλία χωρίς να κοιτάνε όλοι την κοιλιά μου. Και σου λέω αλήθεια την κοιτάνε ό-λοι. Θέλω να βγάλω τα μάτια μου για να μην μπορώ να με κοιτάω στον καθρέφτη, ή ακόμα καλύτερα να εξαφανίσω όλους τους καθρέφτες. Ή και όλα τα πατατάκια. Καμιά φορά θέλω να εξαφανίσω και εσένα. Τα παιδιά χωρίς μαμά, τα ζηλεύω. Όχι ότι δεν σε θέλω, όχι όχι, σε αγαπάω, αλλά να... Τα παιδιά αυτά, κρύβουν μια σκοτεινή ιστορία από πίσω, σε ελκύει αυτό το σκοτάδι, ο άλλος ζει χωρίς μάνα “πρέπει να ’χει περάσει πολύ δύσκολα παιδικά χρόνια”. Ενώ η δική μας ιστορία με τα πατατάκια... δεν φτουράει καθόλου.

Είμαι ο χοντρός, ο πλαδαρός, ο “εύσωμος”, το βουνό, η φάλαινα. Ο ένας δεν ενοχλείται αισθητικά, απλώς νοιάζεται για τη υγεία μου, ο άλλος ενοχλείται αισθητικά και αδιαφορεί και για την υγεία μου.

Κουράστηκα, βαρέθηκα, δεν αντέχω άλλο **(κλείνει τα μάτια και λέει ψιθυριστά).**

Σε λίγο θα ανοίξω τα μάτια μου και θα ζω σε έναν κόσμο που όταν βρέχει θα ρίχνει πατατάκια. Εγώ στο υπόσχομαι. Θα μαζέψω όλα αυτά τα πατατάκια, και θα τα χώσω μες’ το στόμα σου. Το στόμα που με έκανε να τα αγαπήσω και να με αγαπήσουν. Το στόμα που με έκανε να αηδιάσω με τον εαυτό μου. Τώρα κατάλαβα πως πιο πολύ απ’ όλα ,έχω αηδιάσει με εσένα.

Μαμά, δεν θέλω να ξανά πάω σχολείο.

(κλείνει το φως και δείχνει προς την μάνα)

ΠΡΑΞΗ 2

MANA:

Όταν ήμουν μικρή, η μάνα μου έλεγε από εδώ και από εκεί για την μεγάλη περιφέρεια που είχα. Το έλεγε στις θείες μου. Το έλεγε στις μανάδες των συμμαθητριών μου. Το έλεγε στον μπαμπά μου, στην αδερφή μου, στην περιπτερού. Ερχόταν πάντα μαζί μου για ψώνια, μη τυχόν κάνω λάθος επιλογές στα παντελόνια και τονίσουν το πρόβλημά μου.

Στο παιδί μου δεν ήθελα να βγάλω τον ίδιο εαυτό. Εν τέλει δεν ξέρω αν κατάφερα να μην το κάνω. Πάντως, τέτοια πρόθεση δεν είχα. Όταν άρχισα να παρατηρώ την αλλαγή στο σώμα του Νικόλα, τρομοκρατήθηκα. Αν είχε και αυτός θείες, μανάδες συμμαθητών και περιπτερούδες που τον σχολίαζαν, αν είχε και αυτός μεγάλη περιφέρεια, και στα αγόρια ήταν δέκα φορές πιο άσχημο, πιο αντιαισθητικό που έλεγε και η μάνα μου.

Εγώ δουλεύω στο πανεπιστήμιο. Κάποτε έκανα συνεχώς ένα αστείο με κάτι πατατάκια. Δεν ήθελα να σαβουριάζει το παιδί τέτοιες αηδίες. Τον πίεσα αρκετά. Μικρός στις

εκδρομές με το σχολείο, όλοι οι συμμαθητές του έφερναν μαζί πατατάκια, γαριδάκια και άλλες τέτοιες βλακείες. Εγώ είχα παρατηρήσει την ευκολία με την οποία έβαζε απότομα κιλά από μικρός. Δεν του άρεσε και κανένα άθλημα, δεν γυμναζόταν ποτέ. Οπότε άρχισα κι εγώ την ιστορία με τα πατατάκια. Στη πραγματικότητα φοβόμουν, αγχωνόμουν. “Αυτοί,” του ‘λεγα “είναι χαζοί και απαίδευτοι. Οι γονείς τους πρέπει να είναι παλιατζήδες, σκουπιδιάρηδες, καθαρίστριες, στην καλύτερη βενζινάδες. Δεν ξέρουν τι είναι καλό και τι όχι. Άκουσε με, εμπιστεύσου με. Σε πανεπιστήμιο εργαζομαι, κάτι παραπάνω ξέρω. Τα πατατάκια τα τρώνε οι αφελείς, οι ακαλλιέργητοι”.

Μια μέρα είχε φέρει θυμάμαι τους φίλους του σπίτι. Εκείνος είχε πάει να φέρει ένα παιχνίδι από την κρεβατοκάμαρα και όλα τα υπόλοιπα παιδάκια περίμεναν μαζί μου στο σαλόνι. Λίγο πριν επιστρέψει άκουσα τον έναν να λέει στον άλλον, “Τι παιχνίδι θα φέρει να παίξουμε ο χοντρός;”

Δεν αντέδρασα. Το παιδί αυτό ένιωθα πως είναι η μετενσάρκωση της μάνας μου. Συνειδητοποίησα, πως τα παιδιά σε τέτοια ηλικία φέρονται άσχημα. Άγαρμπα. Ο Νικόλας δεν θα έπαιρνε αυτά τα κιλά σε μπόι. Και ο κόσμος είναι σκληρός. Οι κοπέλες επίσης. Για τους φίλους ας μην το συζητήσω. Η διαίτα ήταν απαραίτητη, όσο κι αν σπάραζε η καρδιά μου να τον πιέζω από τόσο μικρό.

Δεν έχανε κιλά και δεν καταλάβαινα τον λόγο. Πατατάκια δεν μου ξανά ζήτησε.

(κλείνουν τα φώτα απότομα)

ΠΡΑΞΗ 3

(Έχουν περάσει αρκετά δευτερόλεπτα. Με το που ακουστεί το τραγούδι *They won't go when I go – Stevie Wonder*, τα φώτα ανοίγουν η μητέρα πάει διστακτικά προς το μέρος του παιδιού και το σηκώνει να χορέψουν απαλά τύπου βάλς πιασμένοι αγκαλιά. Ο χορός αυτός κρατάει μερικά δευτερόλεπτα. Σταματάνε, κοιτάζονται έντονα και αγκαλιάζονται αποφασιστικά και σφιχτά.)

ΤΕΛΟΣ